



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1069/2023
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бате Цветковића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ранђеловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку Кв.бр. 132/23 од 06.06.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 99/2023 од 13.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.10.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ранђеловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку Кв.бр. 132/23 од 06.06.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 99/2023 од 13.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку Кв.бр.132/23 од 06.06.2023. године усвојен је захтев за преиначење правноснажних пресуда поднет од стране Основног јавног тужилаштва у Чачку, па је преиначена, у погледу одлука о казнама које су изречене осуђеном АА, правноснажна пресуда Основног суда у Чачку К бр.267/22 од 21.10.2022. године (правноснажна од 21.10.2022. године), којом пресудом је окривљени оглашен кривим, због извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца, а коју казну осуђени тренутно издржава у КПЗ Ниш, почев од 12.12.2022. године и правноснажна пресуда Основног суда у Чачку К бр.246/20 од 22.03.2022. године (правноснажна од 13.07.2022. године), којом пресудом је окривљени оглашен кривим, због извршења кривичног дела 344. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци (коју да издржи у просторијама у којима станује уз примену мере електронског надзора), коју казну осуђени није издржао, тако што је суд узимајући раније изречене казне као утврђене, применом члана 62. став 1. КЗ у вези члана 60. став 2. тачка 2) КЗ, окривљеном АА изрекао јединствену казну затвора у

трајању од једне године и седам месеци, коју казну да издржи по правноснажности пресуде у надлежном заводу за извршење кривичних санкција, а у коју му је урачунато време проведено на издржавању казне затвора по правноснажној пресуди Основног суда у Чачку К бр.267/22 од 21.10.2022. године, коју казну осуђени тренутно издржава у КПЗ Ниш, почев од 12.12.2022. године.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 99/2023 од 13.07.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Чачку Кв бр.132/23 од 06.06.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Ранђеловић, због „повреде закона из члана 439. ЗКП“, али из образложења захтева произилази да захтев подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 45. став 3. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ранђеловића указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 45. став 3. КЗ.

Повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП постоји, између осталог, када је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, односно уколико суд изрекне врсту казне која није допуштена по закону или која није предвиђена за одређено кривично дело, или ако прекорачи најмању или највећу меру прописане казне, или ако изрекне споредну казну када то није допуштено, односно не изрекне споредну казну када је њено изрицање обавезно.

Одредбом члана 62. став 1. КЗ, прописано је да ако се осуђеном лицу суди за кривично дело учињено пре него што је започело издржавање казне по ранијој осуди или за кривично дело учињено за време издржавања казне затвора или малолетничког затвора, суд ће изрећи јединствену казну за сва кривична дела применом одредаба члана 60. тог законика, узимајући раније изречену казну као већ утврђену, а казна или део казне које је осуђени издржао урачунаће се у изречену казну затвора.

Одредбом члана 60. став 2. тачка 2) КЗ прописано је да ће суд, ако је за кривично дело у стицају утврдио казне затвора, јединствену казну изрећи тако што ће повисити највећу утврђену казну затвора, с тим да јединствена казна не сме достићи збир утврђених казни, нити прећи 20 година затвора.

Одредбом члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се поступак за изрицање јединствене казне покреће на захтев јавног тужиоца или осуђеног и његовог браниоца ако је против истог осуђеног у две или више пресуда изречено више казни, а нису примењене одредбе о одмеравању јединствене казне за дела у стицају.

Према одреби члана 45. став 3. КЗ ако учиниоцу кривичног дела изрекне казну затвора до једне године, суд може истовремено одредити да ће се она извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује уколико се с обзиром на личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног кривичног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио може очекивати да ће се и на тај начин остварити сврха кажавања.

Из цитираних законских одредби, према налажењу Врховног суда, произлази да је дозвољено спајање казни затвора које окривљени по одлуци суда сходно члану 45. став 3. КЗ, треба да издржи на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“) и изрицање јединствене казне по правилима за одмеравање казне за дела у стицају.

Уколико је јединствена казна затвора изречена у трајању до једне године, суд ће ценећи све околности из члан 45. став 3. КЗ, одлучити да ли ће одредити да се изврши на начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“), а уколико је јединствена казна изречена у трајању преко једне године, суд не може одредити да ће се иста извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује.

Врховни суд налази да је суд усвајањем захтева за изрицање јединствене казне Основног јавног тужилаштва у Чачку и преиначавањем ранијих правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.267/22 од 21.10.2022. године и К бр.246/20 од 22.03.2022. године у погледу одлука о казни, тако што је окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и седам месеци која ће се извршити у заводским условима, а у коју му је урачунато време проведено на издржавању казне затвора по правноснажној пресуди Основног суда у Чачку К бр.267/22 од 21.10.2022. године која је део јединствене казне затвора у трајању једне године и седам месеци која му је изречена пресудом Основног суда у Чачку Кв бр.132/23 од 06.06.2023. године, поступио у складу са одредбама члана 60. став 2. тачка 2) и члана 62. став 1. КЗ, члана 552. став 1. тачка 1), члана 552. став 1. тачка 1) и члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП.

Према томе, када је јединствена казна изречена у трајању од преко једне године, као што је то у конкретном предмету случај, не могу се применити одредбе члана 45. став 3. КЗ, па се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 45. став 3. КЗ, јер суд није прекорачио овлашћења нити учинио другу повреду закона код изрицања кривичне санкције – казне, већ је по сили закона дошло до измене у начину извршења казне.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) у вези члана 45. став 3. КЗ, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ранђеловића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић